

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 23 november 2000 *

I mål C-421/98,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av I. Martínez del Peral och B. Mongin, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

sökande,

mot

Konungariket Spanien, företrätt av M. López-Monís Gallego, abogado del Estado, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Spaniens ambassad, 4—6, boulevard E. Servais, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om fastställelse av att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 10 i rådets direktiv 85/384/EEG av den 10 juni 1985 om det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens-

* Rättegångsspråk: spanska.

och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet, däribland åtgärder för att underlätta ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT L 223, s. 15; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 99), genom att i artikel 10.2 i Real Decreto 1081/1989 av den 28 augusti 1989 (BOE nr 214 av den 7 september 1989, s. 28449) föreskriva att personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av andra medlemsstater och som erkänts inom ramen för direktiv 85/384/EEG i Spanien inte får utöva annan verksamhet än vad de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i ursprungslandet, såvida de inte utövar verksamheten i samarbete med en annan yrkesutbildad person som är behörig att utöva verksamheten och som har ett utbildningsbevis som även det har erkänts i enlighet med spansk lagstiftning,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna D.A.O. Edward (referent) och P. Jann,

generaladvokat: S. Alber,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 11 maj 2000 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 24 november 1998, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG) väckt talan om fastställelse av att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 10 i rådets direktiv 85/384/EEG av den 10 juni 1985 om det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet, däribland åtgärder för att underlätta ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT L 223, s. 15, svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 99, nedan kallat direktivet), genom att i artikel 10.2 i Real Decreto 1081/1989 av den 28 augusti 1989 (*BOE* nr 214, av den 7 september 1989, s. 28449, nedan kallat det kungliga dekretet) föreskriva att personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av andra medlemsstater och som erkänts inom ramen för direktiv 85/384/EEG i Spanien inte får utöva annan verksamhet än vad de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i ursprungslandet, såvida de inte utövar verksamheten i samarbete med en annan yrkesutbildad person som är behörig att utöva verksamheten och som har ett utbildningsbevis som även det har erkänts i enlighet med spansk lagstiftning.

Tillämpliga gemenskapsbestämmelser

- 2 I artikel 1 i direktivet föreskrivs följande:

”1. Detta direktiv skall gälla för verksamhet på arkitekturområdet.

2. I detta direktiv skall verksamhet på arkitekturområdet förstås som den verksamhet som vanligtvis utövas med yrkestiteln arkitekt.”

3 I artikel 2 i direktivet föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som förvärvats efter en utbildning som uppfyller kraven i artiklarna 3 och 4 och som tilldelats medborgare i medlemsstater av andra medlemsstater, genom att ge sådana examensbevis, certifikat och andra kvalifikationsbevis samma giltighet inom sitt territorium som dem medlemsstaten själv utfärdar i fråga om rätten att utöva verksamhet enligt artikel 1 och att utöva denna med yrkesbeteckningen arkitekt i enlighet med artikel 23.1.”

4 I artikel 10 i direktivet föreskrivs följande:

”Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som behandlas i artikel 11 och som utfärdas av andra medlemsstater till medborgare i medlemsstaterna som redan har dessa kvalifikationer vid detta direktivs anmälan, eller som har påbörjat studier som leder till sådana utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis senast under det tredje läsåret efter anmälan, även om dessa kvalifikationer inte uppfyller minimikraven enligt kapitel 2, genom att, vad utövandet av den verksamhet som avses i artikel 1 beträffar, och under förutsättning att artikel 23 uppfylls, ge dem samma giltighet inom landet som de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som medlemsstaten själv utfärdar i arkitektur.”

5 I artikel 16 i direktivet föreskrivs följande:

”1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 23 skall värdmedlemsstaterna se till att de medborgare i medlemsstater som uppfyller villkoren enligt kapitel 2 eller kapitel 3 får rätt att använda sin lagligen skyddade akademiska titel och i tillämpliga fall den förkortning därav som härrör från deras ursprungsland eller det land de kommer från, på denna stats språk. Vårdmedlemsstater får kräva att denna titel skall åtföljas av namnet och platsen för läroanstalt eller examensnämnd som tilldelat den.

2. Om den akademiska titel som används i en medlemsstat som är en utländsk medborgares ursprungsland eller från vilket han kommer, i värdmedlemsstaten kan förväxlas med en titel som där kräver kompletterande utbildning som vederbörande ej genomgått, får värdmedlemsstaten kräva att denna person, i lämplig form enligt värdmedlemsstatens exakta anvisning, skall använda den titel som används i ursprungslandet eller det land han kommer från.”

Tillämpliga nationella bestämmelser

6 Direktivet införlivades med spansk rätt genom det kungliga dekretet. Detta dekret reglerar erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet i Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater, samt ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster.

7 Villkoren för att utöva arkitektyrket i Spanien samt etableringsrätten definieras i artiklarna 9 och 10 i det kungliga dekretet.

8 I artikel 10 i det kungliga dekretet föreskrivs följande:

”1. Med stöd av medlemsskap i arkitektförbundet, åtnjuter de arkitekter som detta kungliga dekret hänvisar till samma rättigheter och skyldigheter som spanska arkitekter som är medlemmar i arkitektförbundet. Vad särskilt gäller disciplinförfaranden och tillhörande påföljder tillämpas stadgarna för arkitektförbunden samt de etiska regler för yrkesutövande som antagits av respektive förbunds högsta organ.

2. Då uppdragen består i att göra planritningar eller i frivillig arbetsledning får personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av en annan medlemsstat och som erkänts i Spanien i enlighet med bestämmelserna i nämnda kungliga dekret inte utöva annan verksamhet än vad de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i ursprungslandet, såvida de inte utövar verksamheten i samarbete med en annan yrkesutbildad person som är behörig att utöva verksamheten och som har ett utbildningsbevis som även det har erkänts i enlighet med spansk lagstiftning.”

Det administrativa förfarandet

- 9 Genom en formell underrättelse av den 19 juli 1990 anmodade kommissionen Konungariket Spanien att yttra sig över huruvida artikel 10.2 i det kungliga dekretet var förenlig med artiklarna 2 och 10 i direktivet.
- 10 Den spanska regeringen bestred genom skrivelse av den 30 oktober 1990 denna anmärkning dels med stöd av artikel 56 i EG-fördraget (nu artikel 46 EG i ändrad lydelse), dels på grund av de speciella kännetecknen som särskiljer

direktivet från andra sektorsdirektiv om ömsesidigt erkännande av utbildningsbevis, eftersom de senare innebär en fullständig harmonisering av minimikraven på utbildning när det gäller att möjliggöra ett automatiskt erkännande.

- 11 Eftersom kommissionen ansåg att de argument som den spanska regeringen utvecklat inte ändrade kommissionens inställning i sak riktade kommissionen den 21 april 1992 ett motiverat yttrande till Konungariket Spanien och uppmanade denna stat att inom två månader från delgivningen av det vidta nödvändiga åtgärder för att följa yttrandet.
- 12 I sitt svar av den 16 december 1992 informerade den spanska regeringen om sin avsikt att upphäva artikel 10.2 i det kungliga dekretet. Även om det kungliga dekretet ändrades genom Real Decreto 314/1996 av den 23 februari 1996 (*BOE* nr 64 av den 14 mars 1996, s. 10140) förblev artikel 10.2 i kraft.
- 13 Mot denna bakgrund väckte kommissionen förevarande talan då den ansåg att Konungariket Spanien inte följt det motiverade yttrandet.

Parternas argument

- 14 Det följer enligt kommissionen av ordalydelsen av artiklarna 2 och 10 i direktivet att en person som innehar ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis på arkitekturområdet som utfärdats av en annan medlemsstat än värdmedlemsstaten skall ha samma rättigheter och skyldigheter som de som innehar ett utbildningsbevis från värdmedlemsstaten.

- 15 Direktivet föreskriver ett automatiskt och ovillkorligt erkännande av utbildningsbevis som uppfyller kraven i artiklarna 3 och 4 i direktivet samt sådana utbildningsbevis som uppfyller kriterierna för erkända rättigheter som omnämns i kapitel 3. Enligt gemenskapslagstiftaren var det tillräckligt med den harmoniseringsnivå som uppnås genom en förteckning med kvalitativa och kvantitativa kriterier för att genomföra principen om ömsesidigt erkännande.
- 16 Artikel 10.2 i det kungliga dekretet är enligt kommissionen oförenlig med denna princip om ömsesidigt erkännande. Kommissionen har gjort gällande att det framgår av denna artikel att personer som innehar ett utbildningsbevis på arkitekturområdet som utfärdats av en annan medlemsstat inte har rätt att utöva samma verksamhet som de som innehar ett utbildningsbevis som erhållits i Spanien. I enlighet med nämnda nationella bestämmelse får personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av en annan medlemsstat och som är erkända i Spanien inte utöva annan verksamhet i Spanien än vad de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i den andra medlemsstaten.
- 17 Även om den rättsliga definitionen av arkitekturområdet och den juridiska regleringen av arkitektyrket lyder under värdmedlemsstatens nationella lagstiftning, har kommissionen, i motsats till den argumentation som den spanska regeringen utvecklat, hävdats att verksamhetsområdet för en arkitekt vars utbildningsbevis utfärdats i Spanien inte är större än för arkitekter från andra medlemsstater.
- 18 Om så vore fallet har kommissionen medgett att i brist på en definition av verksamhetsområdet för det berörda yrket, en definition som är gemensam för samtliga medlemsstater, kan en migrerande arkitekt ha ett yrkesmässigt verksamhetsområde i värdmedlemsstaten som är mera omfattande än vad arkitekten ursprungligen utbildats för.

- 19 Denna möjlighet har emellertid förutsetts i direktivet. Det framgår enligt kommissionen av artikel 1.2 i direktivet att gemenskapslagstiftaren, av de anledningar som omnämns i nionde och tionde övervägandena, accepterat att erkännande av utbildningsbevis som föreskrivs i artiklarna 2 och 10 i direktivet kan få till följd att yrkesutbildade personer ges behörighet att, under yrkestiteln arkitekt, utöva viss verksamhet som utbildningsbeviset inte ger dem rätt till i ursprungsstaten.
- 20 Oavsett detta har kommissionen påpekat att lagstiftaren, för att säkerställa ett tillräckligt skydd av mottagaren av arkitekttjänsterna, har föreskrivit en särskild åtgärd i artikel 16.2 i direktivet, en åtgärd som syftar till att informera konsumenten om utbildningsvillkoren för den migrerande arkitektens utbildningsbevis och bevisets ursprung. Alla ytterligare åtgärder som vidtas av värdmedlemsstaten, såsom skyldigheten att samarbeta med en yrkesutbildad person som är behörig att i denna stat utöva verksamhet som arkitekten inte utbildats för, är förbjudna enligt direktivet.
- 21 Vad gäller tillämpning av artikel 56 i fördraget har kommissionen hävdat att eftersom det inte styrkts att en väsentlig skillnad föreligger mellan utbildningen och verksamhetsområdet för arkitekter från andra medlemsstater och arkitekter med spanska utbildningsbevis, saknas skäl att bedöma en eventuell tillämpning av nämnda artikel i förevarande fall.
- 22 Kommissionen har dessutom gjort gällande att det inte är säkert att det är möjligt att åberopa de undantag som nämns i artikel 56 i fördraget för att frånta ett harmoniseringsdirektiv dess verkan, även om harmoniseringen är minimal, när ett sådant direktiv självt föreskriver de mekanismer som skall förebygga situationer som kan medföra fara för allmän säkerhet. Kommissionen har erinrat om att medlemsstaterna, inom ramen för nu tillämpliga bestämmelser, förfogar över en rad skyddsåtgärder i syfte att säkerställa direktivets ändamålsenliga verkan och avhjälpa situationer som inte uppfyller de villkor som direktivet föreskriver.

- 23 Artikel 10.2 i det kungliga dekretet iakttar inte proportionalitetsprincipen. De etiska regler som är tillämpliga i Spanien kan i vart fall vara av sådan art att de kan reglera skillnaderna avseende arkitekters utbildning.
- 24 Den spanska regeringen har hävdad att det är lagstiftningen i värdmedlemsstaten som skall definiera verksamhetsområdet för arkitektyrket och avgöra den rättsliga regleringen härav. Artiklarna 2 och 10 i direktivet kräver endast att varje medlemsstat, i egenskap av värdmedlemsstat, skall erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats till gemenskapsmedborgare av andra medlemsstater genom att ge dem samma verkan på sitt territorium som utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som medlemsstaten själv utfärdat.
- 25 Enligt den spanska regeringen framgår det dessutom av artikel 1 i direktivet att direktivet endast avser den verksamhet som vanligtvis utövas med yrkestiteln arkitekt. Även om det inte bestridits att den spanska lagstiftningen erkänner utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som ger tillträde till den verksamhet inom arkitektursektorn som vanligtvis utövas med yrkestiteln arkitekt, anser nämnda regering emellertid att den verksamhet som avses i artikel 10.2 i det kungliga dekretet inte ingår i denna vanliga verksamhet. Verksamhet som består i att göra planritningar eller i frivillig teknisk arbetsledning faller i olika medlemsstater inom behörigheten för civilingenjörer.
- 26 Den spanska regeringen har gjort gällande att artikel 10.2 i det kungliga dekretet särskilt syftar till att avhjälpa att vissa titlar som upptagits i direktivet inte ger sina innehavare full behörighet inom det tekniska område som avser byggnaders stabilitet. Denna bestämmelse kräver således endast att denne, för det fall en titel som utfärdats i ursprungsstaten inte ger den migrerande arkitekten full behörighet, skall arbeta tillsammans med en annan vederbörligen behörig yrkesman vars titel erkänns i spansk lagstiftning. Denne andre yrkesman måste

inte nödvändigtvis vara spansk medborgare eller ha fått sitt utbildningsbevis i Spanien.

- 27 Den spanska regeringen har gjort gällande att det föreligger stora skillnader mellan det verksamhetsområde som omfattas av den titel som ger tillträde till arkitektyrket och det som gäller arkitektens utbildning, uppdrag och ansvar.
- 28 I brist på harmonisering av reglerna avseende arkitekters utbildning och behörighet i de olika medlemsstaterna, anser den spanska regeringen att artikel 56 i fördraget ger de senare möjlighet att vidta åtgärder som säkerställer att de som omfattas av direktivet kan ansvara för att arkitektoniska projekt är säkra. Så är fallet särskilt för yrkesutbildade personer som i sin ursprungsstat är skyldiga att samarbeta med en annan yrkesutbildad person för att garantera att projektet överensstämmer med just den statens allmänna säkerhetskrav.
- 29 Den spanska regeringen har hävdat att artikel 10.2 i det kungliga dekretet är förenlig med proportionalitetsprincipen och att den syftar till att skydda den allmänna säkerheten, vilket säkerställs genom kravet på samarbete med en yrkesman som är behörig att beräkna strukturer. Det är denna lösning som utgör minst hinder för friheten att tillhandahålla tjänster.
- 30 Detta resultat kan inte uppnås genom en hänvisning till de etiska regler som de personer som omfattas av direktivet måste följa eller genom ett förbud för varje yrkesutbildad person att utöva en verksamhet som han inte är tillräckligt utbildad för.

- 31 Den spanska regeringen anser, vilket kommissionen också medgett, att skillnaderna mellan medlemsstaterna vad gäller definitionen av arkitektyrket motiverar att värdmedlemsstaten har en långtgående befogenhet att reglera villkoren för användning av titeln arkitekt. Under dessa omständigheter kan artikel 10.2 i det kungliga dekretet anses som ett införlivande av artikel 16.2 i direktivet.

Domstolens bedömning

- 32 Domstolen erinrar inledningsvis om att det är ostridigt att då uppdragen består i att göra planritningar eller av frivillig arbetsledning får personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av en annan medlemsstat än Konungariket Spanien, och som erkänts av den senare staten enligt artikel 10.2, i det kungliga dekretet inte utöva annan verksamhet på spanskt territorium än vad de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i ursprungsstaten eller den stat de kommer från.
- 33 Det följer av nämnda bestämmelse att en person med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av en annan medlemsstat än Konungariket Spanien inte kan utföra sina uppdrag inom samma verksamhetsområde som personer som fått sitt utbildningsbevis i Spanien.
- 34 Enligt direktivets andra övervägande syftar direktivet till att säkerställa ett ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster på detta område.

- 35 Det viktigaste vad gäller detta ömsesidiga erkännande uttrycks i artikel 2 i direktivet vari föreskrivs att varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som förvärvats efter en utbildning som uppfyller kraven i artiklarna 3 och 4 i direktivet och som tilldelats medborgare i medlemsstater av andra medlemsstater, genom att vad gäller tillträde till den verksamhet som vanligtvis utövas med yrkestiteln arkitekt, ge sådana examensbevis, certifikat och andra kvalifikationsbevis samma giltighet inom sitt territorium som den medlemsstaten själv utfärdar.
- 36 I artikel 10 i direktivet utsträcks det ömsesidiga erkännandet till att gälla vissa andra utbildningsbevis som inte uppfyller kraven i kapitel 2 i direktivet, inklusive de villkor som preciseras i artiklarna 3 och 4.
- 37 Det följer av artiklarna 2 och 10 i direktivet att när en verksamhet vanligtvis utövas av arkitekter med utbildningsbevis som utfärdats av värdmedlemsstaten skall en migrerande arkitekt med utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som omfattas av direktivets tillämpningsområde också ges tillträde till en sådan verksamhet även om hans utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis inte nödvändigtvis innefattar en materiell motsvarighet såvitt avser den genomgångna utbildningen.
- 38 Även om det är riktigt, såsom den spanska regeringen gjort gällande, att det är lagstiftningen i värdmedlemsstaten som skall definiera verksamhetsområdet för arkitektyrket, medför kravet på ömsesidigt erkännande att när en medlemsstat anser att en verksamhet tillhör detta område skall migrerande arkitekter också ges tillträde till denna verksamhet.
- 39 Vad gäller den spanska regeringens argumentation att direktivet enligt artikel 1.2 endast avser den verksamhet som vanligtvis utövas under yrkestiteln arkitekt och att den verksamhet som avses i artikel 10.2 i det kungliga dekretet inte är en del av denna normala verksamhet, har det inte bestridits att denna verksamhet

vanligtvis utövas av arkitekter med ett utbildningsbevis som utfärdats av Konungariket Spanien. En sådan verksamhet täcks således av direktivets tillämpningsområde.

- 40 Det framgår i varje fall av direktivets nionde övervägande att artikel 1.2 i direktivet inte avser att ge en rättslig definition av verksamheten inom arkitekturområdet.
- 41 Vad gäller tillämpning av artikel 56 i fördraget på situationen i förevarande fall skall påpekas att denna bestämmelse inte syftar till att förbehålla medlemsstaterna exklusiv behörighet beträffande vissa sakområden, men den tillåter att nationella bestämmelser avviker från den fria rörligheten när det är och fortsätter att vara motiverat för att uppnå avsedda mål (se, för ett liknande resonemang, vad gäller artikel 36 i EG-fördraget (nu artikel 30 EG i ändrad lydelse), dom av den 5 oktober 1977 i mål 5/77, Tedeschi, REG 1977, s. 1555, punkt 34).
- 42 När det i gemenskapsdirektiv föreskrivs harmonisering av de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa skyddet för ett visst mål är det inte längre motiverat att åberopa artikel 56 i fördraget, och lämpliga kontroller och skyddsåtgärder måste vidtas inom de ramar som angetts i harmoniseringsdirektivet (se, för ett liknande resonemang, vad gäller artikel 36 i fördraget, dom av den 8 november 1979 i mål 251/78, Denkavit Futtermittel, REG 1979, s. 3369, punkt 14, av den 20 september 1988 i mål 190/87, Moormann, REG 1988, s. 4689, punkt 10 samt av den 25 mars 1999 i mål C-112/97, kommissionen mot Italien, REG 1999, s. I-1821, punkt 54).
- 43 Direktivet föreskriver emellertid de åtgärder som skall vidtas när det inte föreligger någon materiell motsvarighet mellan den utbildning som ges i ursprungsstaten eller den stat från vilken vederbörande kommer och den som ges i värdmedlemsstaten.

- 44 Om den akademiska titel som används i en medlemsstat som är en utländsk medborgares ursprungsland, eller från vilket han kommer, kan förväxlas med en titel som där kräver kompletterande utbildning som vederbörande ej genomgått, får värdmedlemsstaten enligt ordalydelsen i artikel 16.2 i direktivet kräva att denna person använder sin titel i lämplig form enligt värdmedlemsstatens exakta anvisning.
- 45 Det skall följaktligen fastställas att Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 10 i nämnda direktiv genom att i artikel 10.2 i det kungliga dekretet föreskriva att personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av en annan medlemsstat och som erkänts inom ramen för direktivet i Spanien inte får utöva annan verksamhet än den som de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i ursprungslandet, såvida de inte utövar verksamheten i samarbete med en annan yrkesutbildad person som är behörig att utöva verksamheten och som har ett utbildningsbevis som även det har erkänts i enlighet med spansk lagstiftning.

Rättegångskostnader

- 46 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Konungariket Spanien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Efter som Konungariket Spanien har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

- 1) Konungariket Spanien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2 och 10 i rådets direktiv 85/384/EEG av den 10 juni 1985 om det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet, däribland åtgärder för att underlätta ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster genom att i artikel 10.2 i Real Decreto 1081/1989 av den 28 augusti 1989 föreskriva att personer med utbildningsbevis i arkitektur som utfärdats av andra medlemsstater och som erkänts inom ramen för direktivet i Spanien inte får utöva annan verksamhet än den som de i enlighet med utbildningsbeviset hade rätt att utöva i ursprungslandet, såvida de inte utövar verksamheten i samarbete med en annan yrkesutbildad person som är behörig att utöva verksamheten och som har ett utbildningsbevis som även det har erkänts i enlighet med spansk lagstiftning.
- 2) Konungariket Spanien skall ersätta rättegångskostnaderna.

La Pergola

Edward

Jann

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 november 2000.

R. Grass

A. La Pergola

Justitiesekreterare

Ordförande på femte avdelningen